

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/17/2018
Identifikačné číslo spisu: 4114010530
Dátum vydania rozhodnutia: 21.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4114010530.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Patrika Príbelského, PhD., v trestnej veci proti obvinenému D. N., pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. na neverejnom zasadnutí konanom 21. augusta 2018 v Bratislave, o dovolaní obvineného podaného prostredníctvom obhajkyne JUDr. Ivety Lenčéšovej, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 23. novembra 2017, sp. zn. 4To/84/2017, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného D. N. s a o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra rozsudkom zo 04. septembra 2017, sp. zn. 33Tk/1/2014 uznal obvineného D. N. vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 2. júla 2013 v čase okolo 18:15 hod. v spálni rodinného domu v obci D., na ulici Y., č. p. XXX, po predchádzajúcej hádke so svojím bratom I. N., nar. 13. guľovou strelnou zbraňou značky Walter, kal. 9 mm, výrobného čísla XXXXXXWXXX do oblasti hrudníka, a to do prednej hrudnej steny vľavo vo výške prednej bradavky, kde poškodený I. N. na následky strelného poranenia hrudníka na mieste podľahol, pričom bezprostrednou príčinou smrti I. N. bol šok z úrazových zmien a zakrvácania do ľavej pohrudníkovej dutiny pri strelnom poranení hrudníka charakteru priestreľu so strelným poranením ľavých pľúc a devastačným poranením ľavej komory srdca.

Za to súd obvinenému podľa § 145 ods. 2 Tr. zák. zistiť poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. a), i), l), m),n) Tr. zák. a nezistiť žiadnu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. a § 39 ods. 1, 3 písm. b) Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. a § 78 ods. 1 Tr. zák. uložil obvinenému ochranný dohľad na 1 (jeden) rok a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. trest prepadnutia veci - pištole značky Walther cal. 9 mm, výrobné číslo XXXXXXWXXX s tým, že podľa § 60 ods. 5 Tr. zák. sa vlastníkom prepadnutej

veci stáva štát.

Odvolanie obvineného D. N. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací uznesením z 23. novembra 2017, sp. zn. 4To/84/2017 podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený dovolanie, uplatniac dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), i) Tr. por., teda že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom podľa obvineného spočíva v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia s tým, že toto namietal už vo svojom odvolaní voči rozsudku prvostupňového súdu poukazujúc na to, že v rozsudku súdu prvého stupňa absentuje presvedčivé zdôvodnenie v otázke viny, ako aj vyrovnania sa s obhajobnými tvrdeniami o nutnej obrane. Tiež v ňom absentujú akékoľvek úvahy, ktorými sa spravoval súd prvého stupňa pri hodnotení vykonaných dôkazov a súd iba citoval právne názory odvolacieho súdu a odkazoval na ustanovenie § 327 ods. 1 Tr. por. Odvolací súd porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia neodstránil a uviedol, že skutok nespáchal v dôsledku zjavnej neprimeranosti jeho obrany proti útoku poškodeného, ale v dôsledku absencie priamo hroziaceho alebo trvajúceho útoku poškodeného, pretože poškodený v čase od vstupu do miestnosti až do usmrtenia nestihol prejsť, či vôbec mieni zaútočiť alebo chce v útoku pokračovať iba verbálne. Takéto odôvodnenie absolútne nekorešponduje s výsledkom vykonaných dôkazov a najmä nie so samotným skutkom, za ktorý bol obžalovaný aj odsúdený. Napriek tomu, že verbálny útok poškodeného, ktorý podľa výsledkov vykonaného dokazovania zahŕňal aj vyhrážky zabitím, je obsiahnutý v samotnom skutku a jeho verbálnu formu pripúšťa aj odvolací súd. Absenciou hmotnoprávneho ustanovenia § 25 Tr. zák., v ktoromkoľvek odseku, teda nemožno odôvodňovať rozhodnutie vo veci samej a skutok je tak založený na nesprávnom právnom posúdení. V dôsledku vzájomných rozporných tvrdení považuje napadnuté uznesenie odvolacieho súdu za nezrozumiteľné a nepreskúmateľné.

Namietal tiež, že odvolací súd nebol oprávnený pri svojich zrušujúcich uzneseniach dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny k akým záverom má dospieť pri hodnotení jednotlivých dôkazov a ani k tomu, aké celkové skutkové zistenia má urobiť. Má len právo na to, aby súdu prvého stupňa dal záväzné pokyny na opakovanie dôkazov už vykonaných alebo na vykonanie nových dôkazov.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený vidí v tom, že nebolo použité hmotnoprávne ustanovenie § 25 Tr. zák., poukazujúc na vykonané dôkazy, skutkovú vetu a pomerne široký pojem „predchádzajúca hádka“. Poukázal na konanie a správanie poškodeného, ktorý už pri hádke o smetiak opitý kričal, napádal ho a bol agresívny, odkiaľ radšej odišiel, rozzúrený vrazil do kuchyne, kde sedel za stolom a stále niečo vykrikoval ohľadne smetiaka, čím ho prenasledoval napriek jeho ústupu, bežal po schodoch v spálni, kde oddychoval a kričal „zabijem Ťa tu a teraz!“, pričom mal strach, že svoje vyhrážky naplní a rozrazil dvere na spálni a stál proti nemu rozzúrený a bez zábran. V rámci tzv. „predchádzajúcej hádky“ teda poškodený na neho útočil viacerými spôsobmi, verbálne - kde medzi verbálny útok možno zaradiť aj vyhrážku zabitím, pričom útok spočíval aj v jeho nezvyčajnom agresívnom správaní - rozzúrenosť a hnev. Útok zo strany poškodeného bez pochybností existoval, nebol domnelý alebo predstieraný, naopak bol priamo hroziaci, resp. trvajúci a vylúčenie aplikácie ustanovenia § 25 ods. 1 Tr. zák. odvolacím súdom je teda nesprávnym právom posúdením zisteného skutku.

Ďalej poukázal na to, že ak útok poškodeného vyplýval zo skutku a vykonaných dôkazov, potom bolo na mieste hodnotiť jeho primeranosť a intenzívny exces podľa § 25 ods. 3 Tr. zák. s tým, že konštatoval závery znaleckých posudkov, ktoré boli vypracované na jeho osobu a podľa obvineného bez akýchkoľvek pochybností potvrdzujú, že v čase skutku odvracal útok v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku strachu, teda z hľadiska právneho posúdenia došlo k naplneniu podmienok intenzívneho excesu podľa § 25 ods. 3 Tr. zák. Právoplatne mu bola priznaná poľahčujúca okolnosť

podľa § 36 písm. a) Tr. zák., teda že konal v ospravedlniteľnom silnom citovom rozrušení a navyše nevznikla pochybnosť o jeho psychickom stave. Ak teda útok na jeho osobu existoval a zároveň existovalo v jeho prežívaní ospravedlniteľné citové rozrušenie, odvolací súd mal použiť ustanovenia o intenzívnom excese a jeho spod obžaloby oslobodiť podľa § 285 písm. b) Tr. por. Nepoužitím hmotnoprávneho ustanovenia § 25 ods. 3 Tr. zák. bolo napadnuté rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

Na základe uvedeného žiada Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby rozhodol, že uznesením Krajského súdu v Nitre z 23. novembra 2017, sp. zn. 4To/84/2017 bol porušený zákon v ustanovení § 285 písm. b) Tr. por. v neprospech D. N. a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie, ako aj rozsudok Okresného súdu Nitra zo 4. septembra 2017, sp. zn. 33Tk/1/2014 a prikázal Okresnému súdu Nitra, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor príslušnej prokuratúry s tým, že tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní boli zhromaždené a vykonané viaceré dôkazy tak v prospech, ako aj v neprospech odsúdeného podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a v priebehu konania zákonnosť dôkazov nenamietali obžalovaný ani jeho obhajcovia. Obvinený mal v priebehu celého trestného konania vytvorené podmienky na plné uplatnenie procesných práv. Ďalej poukázal na to, že prvotnou príčinou konfliktu medzi odsúdeným D. N. a jeho nebohým bratom I. N. bol banálny spor o smetiak, pričom v čase výstrelu zo zbrane sa v miestnosti nachádzali len obvinený a poškodený, obvinený na poškodeného vystrelil nie z bezprostrednej vzdialenosti vopred nabitou strelnou zbraňou a musel si byť vedomý toho, že ho môže ňou usmrtiť. Poškodený po tom, čo vošiel do miestnosti v rodinnom dome za obžalovaným nemal ruke žiadnu zbraň, ktorou by naopak útočil voči obvinenému a žiadnym dôkazom nebolo preukázané v minulosti verbálne alebo fyzické násilné správanie sa poškodeného voči svojmu bratovi alebo iným členom rodiny. Věřia obvineného o vyhrádkach poškodeným vyplýva len z výpovede jeho manželky J. N. a táto nebola preukázaná žiadnym iným svedkom incidentu. V ďalšom poukázal na vykonané dôkazy a znalecké dokazovanie s tým, že u obvineného nejde o nutnú obranu, nakoľko obvinený nemal dôvod na sebaobranu voči svojmu bratovi I. takýmto závažným a razantným spôsobom a neboli preukázané žiadne skutočnosti potvrdzujúce priamy fyzický útok poškodeného. Rozhodnutia súdov považuje za dostatočne odôvodnené s tým, že ich nemožno považovať za arbitrárne.

Navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému právoplatnému rozhodnutiu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h), § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por. a nie je dôvod na postup podľa § 382 písm. a), b), d), e) ani f) Tr. por.

Primárne treba zdôrazniť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok predstavuje výrazný zásah do inštitútu právoplatnosti, ktorá v pozícii základnej vlastnosti súdneho rozhodnutia predstavuje jeho nezmeniteľnosť a závažnosť ako prejavy stability právnych vzťahov a právnej istoty v právnom štáte. Z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave výlučne zákonom taxatívne stanovených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok a ktoré je preto potrebné odstrániť. Dovolací súd je pri náprave uvedených väd v zásade až poslednou inštanciou, čo znamená, že preskúmava nedostatky, ktoré boli preskúvané už odvolacím súdom a neboli ním napravené, prípadne ním boli spôsobené. Tomu zodpovedá aj obmedzenie možnosti podať dovolanie v prípade, keď neboli využité riadne opravné prostriedky [§371 ods. 1 (veta prvá) Tr. por. a contrario, pokiaľ nejde o zákonné výnimky uvedené v tomto ustanovení] a povinnosť namietat niektoré dovolacie dôvody najneskôr v odvolacom konaní (citované ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por.).

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným D. N. nie je dôvodné, a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Pokiaľ ide o konštatovanie porušenia práva na obhajobu, tu obvinený poukazuje predovšetkým na nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa a tiež skutočnosť, že odvolací súd nebol oprávnený pri svojich zrušujúcich uzneseniach dávať súdu prvého stupňa záväzné pokyny.

Dovolací súd však považuje za potrebné uviesť, že konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby v zmysle § 37 Tr. por., a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase reálne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Prípadne, ak ide o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného, pričom intenzita takéhoto porušenia musí dosahovať stupeň zásadnosti, teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť jeho základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

V predmetnej trestnej veci z dostupného spisového materiálu vyplýva, že boli v každom štádiu trestného konania zachované práva obvineného na obhajobu a v tomto smere dovolací súd pochybenie nezistil.

Námietka týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia súdov nižšieho stupňa je rovnako neopodstatnená. Dovolací súd pripomína, že právo na spravodlivý proces, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, nemožno chápať ako právo absolútne. Ústavný súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti už vyslovil, že všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi. Odpoveď treba dať iba na tie argumenty, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie, na tie, ktoré zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia. Dovolací súd zastáva názor, že rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa zodpovedajú kvalitatívnym požiadavkám na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keď spolu dávajú komplexnú odpoveď na všetky otázky týkajúce sa viny a trestu obvineného i skutočností a dôkazov, na základe ktorých bolo rozhodnuté. Súd sa vysporiadali s dôkaznou situáciou v prejednávanej veci, s právnou kvalifikáciou skutku, s otázkami súvisiacimi s uloženým trestom i s obhajobnou argumentáciou. Pri posudzovaní rozhodnutí súdu prvého a druhého stupňa ako jedného celku (I. ÚS 336/2016, III. ÚS 447/2016, I. ÚS 290/2016), preto argumentácia obvineného v tomto smere neobstojí. Skutočnosť, že obvinený sa nestotožňuje s argumentáciou súdu nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ktorý teda naplnený nebol.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod uvedený obvineným v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Uvedený dovolací dôvod

pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní, ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť, bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad, nesprávna subsumpcia (podradenosť), odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávnych chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Tr. por. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Nie je možné, sa s poukazom na dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia trestného zákona.

Z uvedeného vyplýva, že eventuálne chyby konania mohol dovolací súd posudzovať len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorý obvinený D. N. v podanom mimoriadnom prostriedku uplatnil a ktorým dôvodom bol dovolací súd podľa § 385 ods. 1 Tr. por. viazaný.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. predpokladá výlučne chyby právne, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejšie alebo miernejšie trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatela alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže dotýkať napr. rozhodovania o treste či ochrannom opatrení.

Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., veta za bodkočiarkou), t. j. nie je prípustné namietkať, že skutok tak ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa bol zistený nesprávne a neúplne a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda výlučne slúži k náprave hmotnoprávnych väd.

Obvinený na základe nestotožnenia sa s hodnotením vykonaných dôkazov okresným a krajským súdom a ich vlastného hodnotenia robí také skutkové uzávery, ktoré by boli subsumovateľné pod kritériá nutnej obrany podľa § 25 Tr. zák., vedúce v konečnom dôsledku k vylúčeniu jeho trestnej zodpovednosti vôbec.

Z hľadiska možnosti posudzovania podmienok nutnej obrany alebo putatívnej obrany ako okolností vylučujúcich protiprávnosť činu treba uviesť, že zistený skutok by musel obsahovať skutkové okolnosti svedčiacie na možnosť konania obvineného v nutnej obrane alebo v putatívnej obrane. Za tejto situácie by bol dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. naplnený vtedy, ak by také okolnosti boli nesprávne právne vyhodnotené, t. j. ako nespĺňajúce kritériá uvedené v § 25 Tr. zák., hoci v skutočnosti by ich spĺňali.

Ustálený skutok v prvostupňovom rozsudku, ktorý nebol žiadnym spôsobom modifikovaný rozsudkom krajského súdu však nedáva žiadnu možnosť uvažovať o konaní obvineného ako o konaní v nutnej

obrane alebo v putatívnej obrane, podstatu ktorých inštitútov obvinený prostredníctvom obhajcu obšírne a v súlade s publikovanou judikatúrou rozvádza. Uvedené je v súlade s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. decembra 2012, sp. zn. 2Tdo/73/2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 47/2014.

Záverom je potrebné tiež uviesť, že pokiaľ obvinený poukázal na to, že ak útok poškodeného vyplýval zo skutku a vykonaných dôkazov, potom bolo na mieste hodnotiť jeho primeranosť a intenzívny exces podľa § 25 ods. 3 Tr. zák. s tým, že konštatoval závery znaleckých posudkov, ktoré boli vypracované na jeho osobu a podľa obvineného bez akýchkoľvek pochybností potvrdzujú, že v čase skutku odvracal útok v silnom rozrušení spôsobenom útokom, najmä v dôsledku strachu, teda z hľadiska právneho posúdenia došlo k naplneniu podmienok intenzívneho excesu podľa § 25 ods.3 Tr. zák., skutok ako taký obsahuje len konštatovanie predchádzajúcej hádky s poškodeným. Nie je pravdivé preto tvrdenie, že zo skutku vyplýva útok poškodeného, ktorý by bol nasmerovaný na obvineného.

Zistený skutok obvineného bol v súlade so zákonom právne posúdený ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., pričom popis skutku obsahovo vyjadruje naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu. Okolnosti prípadu viedli v konečnom dôsledku súd k mimoriadnemu zníženiu trestu, ktorý bol obžalovanému uložený.

Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko obvinený skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, nenaplnil ani jeden z ním uvádzaných dovolacích dôvodov v zmysle ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.